

РЕШЕНИЕ

№ 4960

гр. София, 13.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **9942** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН, вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на „Лидл България ЕООД ЕНД КО“ КД, ЕИК[ЕИК], срещу решение № 3918 от 27.08.2024г. по НАХД № 8890/2024г. на Софийски районен съд, НО, 11-ти състав. С решението е потвърдено наказателно постановление № № 771105-F765831/22.05.2024 г., издадено от началник на отдел „ОД-С.“, Дирекция „ОД“ в ГД „ФК“ при ЦУ на НАП, с което на основание чл. 278б, ал. 3 ДОПК, на „Лидл България ЕООД енд Ко“ КД е наложено наказание „имуществена санкция“, в размер на 5 000 лева, за неизпълнено задължение по чл. 127и, ал. 1 ДОПК вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба № Н-5/29.09.2023 г на МФ.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че в АУАН и НП липсват ясно описание на нарушението, както и на обстоятелствата при които е извършено. Счита се, че посоченото количество стока с висок фискален риск не подлежи на предварително деклариране съгласно чл. 127и, ал. 6, т. 3 от ДОПК. Неправилни били твърденията на въззивния съд, че изключението на чл. 127и от ДОПК се прилагало само когато превозът е до обекти, стопанисвани от различни лица на територията на страната, а в случая се касаело за трансграничен транспорт. Твърди се, че е допуснато съществено процесуално нарушение тъй като АУАН бил съставен в присъствието на свидетели,

които не са присъствали на проверката. Акцентиращ върху обстоятелството, че АУАН и НП са поставени при неизяснена правна квалификация. Излагат се съображения, че с наложената имуществена санкция е нарушен принципът на пропорционалност. Иска се отмяна на решението, както и на НП. Претендират се разноски.

С молба от 04.11.2024 г. касаторът, чрез адв. Т. Т., е поискал спиране на производството и отправяне на преюдициално запитване до СЕС.

В съдебно заседание касаторът чрез адв. Т. поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Представя писмени бележки. Претендира разноски.

Ответникът Началник на отдел „Оперативни дейности“ С. при Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП чрез юрк. П. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно прави възражение за прекомерност

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е потвърдил наказателно постановление № № 771105-F765831/22.05.2024 г., издадено от началник на отдел „ОД-С.“, Дирекция „ОД“ в ГД „ФК“ при ЦУ на НАП, с което на основание чл. 278б, ал. 3 ДОПК, на „Лидл България ЕООД енд Ко“ КД е наложено наказание „имуществена санкция“, в размер на 5 000 лева, за неизпълнено задължение по чл. 127и, ал. 1 ДОПК вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба № Н-5/29.09.2023 г на МФ.

Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 02.04.2024г. в 01:47ч. на фискален контролен пункт ГКПП „Капитан П. войвода“ от органи на приходите на транспортно средство SCANIA, ДК [рег.номер на МПС] и ремарке ДК [рег.номер на МПС] бил съставен протокол за извършена проверка № 260303014843_1 /02.04.2024 г. и било поставено техническо средство за контрол.

На същата дата, в 09:53 ч. от проверяващия екип бил посетен адрес на разтоварване на стока с висок фискален риск: [населено място], общ. „Т.“, обл. Я., [улица] - складова база „Лидл“. При проверката било установено, че превозното средство превозва стока от списъка на стоки с висок фискален риск, с общо тегло 17 592 кг, за които бил представен уникален номер на превоз № 2024032910993.

За превоз на стока с висок фискален риск — картофи, с общо тегло 2 820 кг, на стойност по фактура № 132874 — 2 368,80 евро (левова равностойност 4 619,16 лева) и с код № 07019090 не бил представен уникален номер на превоза. Получател на стоката било „Лидл България ЕООД енд Ко“ КД, а изпращач - OGL FOOD TRADE LEBENSMITTELVERTRIEB с VIN DE[EИК], превозвач - SEA TRANS LTD, превоз от Република Гърция към Република България. Видът на стоката бил определен на място - при разтоварване и от придружаващите стоката документи: международна товарителница от 01.04.2024 г.; стокова разписка № 6001189981КАВ/29.03.2024 г. и протокол за извършена проверка на стоки с висок фискален риск

260303014843K5/02.04.2024 г.

Описаната фактическа обстановка, СРС е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, прочетени и приети от съда на основание чл. 283 от НПК.

Тези доказателства правилно са оценени от въззивния съд като непротиворечиви и взаимно-допълващи се.

За да постанови оспореното съдебно решение СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички реквизити на чл. 57 от ЗАНН. Спазени били сроковете по чл. 34 от ЗАНН. В процедурата по издаването им не били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, както се твърди в жалбата. Изложил е мотиви, че по отношение на установената фактическа обстановка правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е правилно.

Съгласно чл. 127и, ал. 1 от ДОПК при превоз на стока с висок фискален риск, който започва от територията на друга държава - членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за всеки отделен превоз до влизане на транспортно средство на територията на страната и потвърждава получаването на стоката най-късно до края на деня, следващ деня на пристигането и на мястото на получаване/разтоварване.

В настоящия случай от събраните в хода на административнонаказателното производство доказателства безспорно се установява, а и не се оспорва от страните, че „Лидл България ЕООД ЕНД КО“ КД не е изпълнило задължението си по чл. 127и, ал. 1 от ДОПК, като не е декларирано предварително данни за превоз на стоки в висок фискален риск от друга държава-членка на ЕС. Съгласно чл. 278б, ал. 3 от ДОПК, лице, което не изпълни задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност, но не по-малко от 5000 лв. В случая размерът на санкцията е определен в минимален размер - 5000 лв., предвид стойността на стоката.

Изложените от касатора множество възражения, настоящия касационен състав намира за неоснователни по следните съображения:

Неоснователно е твърдението на касатора, че в случая следва да се приложи изключението на чл. 127и, ал. 6, т. 3 от ДОПК. Съгласно цитираната разпоредба изискванията по ал. 1 - 5 са задължителни при превоз на стоки с висок фискален риск, осъществяван с транспортно средство с товароносимост над 3,5 тона, с изключение на превоз до обект/обекти, стопанисвани от различни лица на територията на страната, когато стоките, предназначени за всеки отделен обект, са с тегло до 500 кг и/или стойността на стоките е в размер до 5000 лв. без данък върху добавената стойност. Действително в случая е налице първата предпоставка - стоки с висок фискален риск – 2820 кг., с левова равностойност 4619,16 лв., но не е налице втората предпоставка за приложението му - превозът да е до обект/обекти, стопанисвани от различни лица на територията на страната, доколкото видно от приложените по делото доказателства превозът на стока с висок фискален риск, е започнал от територията на друга държава

- членка на Европейския съюз (в случая Република Гърция) и е завършил на територията на страната. От което следва, че случаят не попада в изключението на ал. 6, т. 3 на чл. 127и.

На следващо място, според касатора в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения – липса на фактическо описание на нарушението, както и АУАН е съставен в присъствието на свидетели, които не са присъствали на проверката. Съгласно чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, актът за установяване на административно нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Разпоредбата на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН изрично допуска при невъзможност на свидетелите, присъствали при извършването или установяването на нарушението, актът да се състави в присъствието на други двама свидетели, като това изрично се отбележи в акта. От съдържанието на АУАН се установява, че същият е съставен в присъствието на двама свидетели по реда на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, поради което не е допуснато твърдяното от касатора съществено процесуално нарушение при съставянето на АУАН.

Обратно на твърдяното в касационната жалба както в АУАН, така и в НП се съдържа подробно описание на всички факти и обстоятелства от значение за преценка дали е осъществен фактическият състав на процесното нарушение, съобразно изискванията на чл. 42, т. 4 от ЗАНН. В случая както в АУАН, така и в НП ясно е посочено, че на 02.04.2024г. в 01:47ч. е извършена проверка на фискален контролен пункт ГКПП Капитан П. войвода, като на същата дата в 09:53 часа проверяващ екип е посетил адреса на разтоварване на стоката с висок фискален риск. Посочен е вида на стоката, предмет на нарушението, стойността и количеството ѝ, както и изпращач, получател, държава от която се внася на територията на страната, превозното средство, с което се превозва стоката, т.е. всички относими към предмета на делото обстоятелства. Посочени са и нарушената и санкционната норма. Налице е съответствие между описанието на нарушението и посочените норми.

Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. По отношение на направените искания в молбата от 04.11.2024 г. за спиране на настоящото производство и отправяне на преюдициално запитване до СЕС, настоящият касационен състав намира, че същите са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение. Съгласно чл. 629, ал. 3 от ГПК Съдът, чието решение не подлежи на обжалване, винаги отправя запитване за тълкуване, освен когато отговорът на въпроса произтича ясно и недвусмислено от предишно решение на Съда на Европейските общности или значението и смисълът на разпоредбата или акта са толкова ясни, че не будят никакво съмнение. Според настоящата съдебна инстанция в случая не са налице предпоставките за отправяне на преюдициално запитване с посочените от касатора в молбата въпроси, тъй като значението и смисълът на приложимите в настоящия спор разпоредби на ДОПК са напълно ясни и не се нуждаят от тълкуване.

Общият принцип на правната сигурност, за който се отнася първият въпрос, представлява основен принцип на общностното право, изискващ правната уредба да бъде ясна и точна, така че правните субекти да могат да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действат съобразно с тях. Това включва и принципа за законоустановеност на престъплението/нарушението и наказанието.

Изисква се ясно определяне на престъпленията./ нарушенията и налаганите за тях наказания. Това условие е изпълнено, когато от текста на приложимата разпоредба, а при нужда и чрез тълкуването ѝ от съдилищата, правният субект може да разбере за кои действия и бездействия може да носи отговорност.

В случая, дружеството е санкционирано за административно нарушение. Нормите на чл. 127и, ал. 1 от ДОПК и чл. 8, ал. 1 от Наредба Н-5 са напълно ясни. Те въвеждат задължение при превоз на стока с висок фискален риск, който започва от територията на друга държава - членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително да декларира данни за всеки отделен превоз до влизане на транспортно средство на територията на страната и да потвърди получаването на стоката най-късно до края на деня, следващ деня на пристигането и на мястото на получаване/разтоварване. Ясни са задълженията на лицата, при нарушение на които ще бъдат санкционирани. Я. е и санкционната норма – 278б, ал. 3 от ДОПК. Т.е, спазено е изискването за законоустановеност на нарушението и наказанието.

На следващо място, нормата на чл. 121а, ал. 3 и 4 от ДОПК, която се цитира в искането за преюдициално запитване е със следното съдържание: „(1) При извършване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск органът по приходите може да поиска от публичния изпълнител незабавно да наложи предварителни обезпечителни мерки върху имуществото на получателя на стоката за обезпечаване на вземанията за данъци, които биха възникнали, в размер не по-малко от 30 на сто от пазарната стойност на стоката в случаите на:

1. нарушаване целостта на техническите средства за контрол;
2. неспазване на забраната по чл. 13, ал. 3, т. 4;
3. (доп. - ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 01.10.2023 г.) несъответствие между посоченото в документите или в предварително декларираните данни за превоза на стоката и установеното при проверката вид и/или количество на стоката;
4. неявяване на водача на транспортното средство или на получателя/купувача на стоката на мястото на получаването/разтоварването и;
5. (нова - ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 01.10.2023 г.) неспазване на реда за предварително деклариране на данни за превоза на стока.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 04.08.2017 г.) Мерките по ал. 1 могат да се наложат и когато органът по приходите установи, че при последващо разпореждане със стоката събирането на дължимите данъци ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Когато е предоставено обезпечение по реда на чл. 176в от Закона за данък върху добавената стойност, размерът на обезпечението е не по-малко от 10 на сто от пазарната стойност на стоката.

(3) В случаите по ал. 1 и 2 органът по приходите предприема и действия по чл. 40 за обезпечаване на доказателства със срок на действие до 72 часа без разрешение на съда и определя размер на обезпечението, като стоката и документите за стоката се изземват. В този случай забраната за разпореждане по чл. 13, ал. 3, т. 4 продължава своето действие, а стоката се освобождава след представяне на обезпечение в пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция със срок на действие, не по-малък от 6 месеца, в размер 30 на сто, съответно 10 на сто от пазарната стойност на стоката и след заплащане на разносните по изземването и съхранението и. Действия по чл. 40 не се предприемат спрямо лицата, предварително предоставили безусловна и

неотменяема банкова гаранция в полза на Националната агенция за приходите за срок от една година в размер не по-малък от 1 000 000 лв. Обезпечението, предоставено в пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция, се освобождава от компетентната териториална дирекция по чл. 8.

(4) В случай че обезпечението по ал. 3 не се представи в срок до 72 часа от изземването, а при бързоразваляща се стока - до 24 часа, стоката се смята за изоставена в полза на държавата. Тези обстоятелства се отразяват в протокол за вида и количеството на изоставената в полза на държавата стока и в регистър "Фискален контрол".

Нищо в тези норми не дава основание да се приеме, че би се нарушил принципа на правна сигурност или този на пропорционалност. Касае се за процедура по обезпечаване на доказателствата в началото на производството и описаните мерки не са част от налаганото наказание, а имат обезпечителни функции. Съответно въпросът е неотносим към предмета на делото.

Размерът на санкцията за нарушението, също не създава предпоставки за съмнение в непропорционалност. Нормата на чл. 278б от ДОПК, предвижда: „Лице, което не изпълни задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност, но не по-малко от 5000 лв“.

Санкцията е обусловена от стойността на предмета на нарушението. Отделно, в явно маловажни случаи чл. 28 от ЗАНН дава възможност да не се наложи наказание, т.е. административните органи и съдът разполагат с възможност при явно несъответствие на обществената опасност на деянието с предвидената санкция да не я приложат. Няма основание да се приеме, че е налице непропорционалност на санкцията при тези възможности. В същото време, съставът на СРС е обсъдил въпроса с приложението на чл. 28 ЗАНН в конкретния случай. Няма основание, конкретното деяние да се приеме за маловажен случай. Стойността на необявената стока не е незначителна, за да се приеме, че деянието не е застрашило или е застрашило в незначителна степен охраняваните отношения.

Аргументите, че размерът на санкцията е по-висок от стойността на стоката също е несъстоятелен. Целта на санкцията е преди всичко превантивен – да въздейства предупредително и възпиращо на дееца, с цел да не допуска подобни нарушения. Размерът на наложената санкция не е прекомерен, предвид охранявания интерес – сигурността на фиска.

Що се отнася до възражението, че при подобен случай административнонаказващият орган сам е прекратил преписката с резолюция, то тези негови действия касаят стока и акт различни от настоящите и не обвързват съда.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, направеното искане за присъждане на разноски от страна на касатора се явява неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН, основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Водим от горното, Административен съд - София град, VII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата от 04.11.2024г. на „Лидл България ЕООД ЕНД КО“ КД, ЕИК[ЕИК], за спиране на производството и отпращане на преюдициално запитване до СЕС.

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3918 от 27.08.2024г. по НАХД № 8890/2024г. на Софийски районен съд, НО, 11-ти състав.

ОСЪЖДА „Лидл България ЕООД ЕНД КО“ КД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 80 лв., представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: